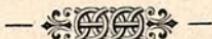

ся кесията си. Но, уви! този пътъ съмъ я за-
бравилъ въ другитѣ си дрехи и азъ засрамено
взехъ да го гледамъ въ очитѣ. Чудѣхъ се какъ
да се извиня за измамата, която му причини мо-
ето спиране.

Най-послѣ уловихъ му костеливата рѣка и
казахъ: „Прощавай нещастний братко, че ще
те замина безъ помощъ, защото съ себе си нишо
не нося! . . . А той се усмихна радостно, сти-
сна ми прѣститѣ и каза: „И на това благодаря,
щастливий братко, защото и добритѣ думи сѫ
една милостиня“.

Слѣдъ тия думи на слѣпецъ азъ продължихъ
пътя си и ми се струваше, че и азъ приехъ ми-
лостиня отъ него.

При агънцата.

Ази вардя агънцата,
Пазя ги да не побѣгнатъ
Пъкъ Еленка и Василчо
Малко нека си полегнатъ.

Че се днеска умориха
По полето да ги гонятъ,
А слѣдъ малко ще пристигне
Да ги земе тате съ конътъ.

Нѣма, нѣма да побѣгнатъ:
Тѣй ще ги прѣгърна двѣтѣ;